

[Fraenkel.]

denne Ret ogsaa fulgte en Pligt til at tage Hensyn til Virkningerne af et saadant Køretøj, hvis det ikke behandlede paa en Maade, der svarer til dets Færlighed. Jeg anerkender, at Straffene er skærpet, men jeg mener rigtignok, at de langtfra er skærpet nok. En saadan Mand bør gennem Straffen rammes paa sin Ære, Erstatningen bør være meget betydelig, og Kørekortet bør under alle Omstændigheder fratages ham.

Jønson: Det ser jo ikke ud til, at denne Sag har nogen særlig stor Betydning for Medlemmerne. Jeg ser dog saaledes paa den, at den har den allerstørste Betydning for hele Befolkningen, saaledes som Forholdene har udviklet sig, og hvis Lovgivningen ikke finder en eller anden Løsning, forekommer det mig, at vi paa-tager os et overordentlig stort Ansvar. Endnu er der heldigvis mange Mennesker i dette Land, der ikke har Raad til og heller ikke ønsker at køre Bil. Vi maa altsaa bruge det gamle System, Benene, vi maa gaa, men ærlig talt: som Forholdene har udviklet sig, er det snart blevet en Kunst. Vi ser her paa Gaderne, at Politiet afmærker med blanke Søm de Steder, hvor vi kan komme over, for at vi i det hele taget kan se det. Paa de mest befærdede Strøg har vi Signaler og Politi, som staar og passer paa, og alligevel sker der en Mængde Ulykker. Hvad mon Aarsagen her-til er? Jeg sad i Gaar og hørte paa de ærede Ordføreres Taler. Jeg ved jo, at den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Hedelund, og vistnok ogsaa det ærede Medlem Hr. Ulrich, er særlig interesseret i disse Køretøjer, og at de maaske derfor ser mere mildt paa dem, end jeg og det store Flertal af Befolkningen gør. Det kan jeg forstaa, men een Ting er jo sikker, og det er, at som det nu gaar, kan det simpelt hen ikke blive ved med at gaa. Der er Masser af Mennesker, som lider under Færdselen og under de Ulykker, denne foraarsager. Der er Folk, som ikke vil overholde Loven, det har jeg ved adskillige Lejligheder konstateret, og de findes navnlig ude i Landet. Der bliver man jo nu befordret til og fra Møderne med Bil, og jeg har ofte sagt til den paagældende Bilfører: Pas nu paa, min gode Mand, jeg er selv Lovgiver, og jeg kan ikke være bekendt, at De bliver tiltalt som Overtræder, naar De har mig til Passager. Jeg har altid faaet det Svar: De skal være ganske rolig, det har

jeg klaret, inden jeg kørte. Hvordan de bærer sig ad med det, om de er enige med Politet derom, eller hvordan, ved jeg ikke, men jeg har paa Følelsen, at de slet ikke respekterer Loven. Det gør man heller ikke i denne Bys store Udkanter. Jeg vil opfordre ærede Medlemmer til at stille sig op paa visse Steder i Byens Udkanter og se, med hvilken lynende Fart de motorkørende, haade de, der kører i Biler, og navnlig de, der kører paa Motorcykler, kører ned ad Gaderne, særlig hvis de da ser, at der paa den Strækning ikke er Spor af Politi. Jeg er for øvrigt overbevist om, at de Ulykkestilfælde, som rapporteres til Politiet, er i Mindretal, for man kan jo rundt omkring se, hvordan en Bil kører paa en Cyklist, knuser hans Cykle og saa helst vil stikke af med det samme. Gør man Manden opmærksom paa, at han maa give den unge Mand sin Adresse, saa at han kan faa Cyklen erstattet, faar man oftest det Svar: Hvad rager det Dem?

Hvad er Aarsagen til disse Forhold? Mon der ikke mangler en vis Kultur? Jeg tror, det er det, det er galt med. Jeg havde tænkt mig, at man f. Eks. i denne Sal vilde stille Forslag om Alkoholforbud for enhver, der vilde køre med disse Køretøjer. Men min ærede Partifælle, Hr. A. C. Mørtensen, som er Ekspert i Forbud, forlangte det jo ikke, og saa kunde det aldrig falde mig ind at gøre det. Jeg tror nu heller ikke, at et Forbud kan overholdes paa dette Omraade; hvis det kunde det, vilde det sikkert være paa sin Plads; men det kan det nok ikke. Men kan man ikke tænke sig en anden Vej? Ærede Medlemmer har i Gaar faaet omdelt paa deres Pladser en foreløbig Skrivelse angaaende denne Sag fra „Den personlige Friheds Værn“, som meddeler, at man har nedsat et Udvalg af sagkyndige til at tage hele denne Sag under Behandling, men samtidig meddeler, at man i Sverige har uddelt 450 000 Eksemplarer af et oplysende Skrift, og at Staten til vedkommende Organisation har ydet 25 000 Kr. til Iværksættelse af en Oplysning paa alle mulige Steder, ikke alene i Skoler, men ogsaa overfor de Mennesker, som nu en Gang har faaet Kørekort, enten fordi de skal more sig eller for at drive Erhverv. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Justitsminister — der bliver antagelig Forhandling om denne Sag her ogsaa —, at han ser velvillig paa dette. Jeg tror, at her er et Omraade, hvor adskilligt kunde udrettes, thi af dem, der faar Kørekort og bliver sat til at køre paa Gader og Veje,